

Kardos Julianna

Tisztelt főszerkesztő úr!

VISSZHANG - LX. évfolyam, 15. szám, 2016. április 15.

Örömmel veszem, hogy a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal (NKFIH) névtelen felelős személyisége vagy felelős kommunikátora jó hírekkel szolgált április 1-jei cikkem - *Helyzetjelentés a tudományos közállapotokról* - ürügyén. Jó hír, hogy az Országos Tudományos Kutatási Alapprogramok (OTKA) támogatásának NKFIH-féle mélyreptetése után a pályázatokra fordítható pénzek növekednek. Azonban mindenkit, aki ismeri a *versenypályázati források* fölhasználásának magyarországi rendjét, aggodalommal tölthet el, hogy ennek előkészítéseként megszüntették a pályázatelbíráló OTKA-ügynökség viszonylagos autonómiáját. E „versenypályázati” források jellemzően nem használhatók fel működési, fenntartási, állagmegőrzési célra: ez hazai forrásból, a költségvetésből volna várható. A befogadó költségvetési intézmények (egyetemek, Magyar Tudományos Akadémia) állami támogatottságát nyolcvanszázalékos szint fölött kellene tartani ahhoz, hogy az uniós források Magyarország modernizációját szolgálhassák, egyébként a hatás visszajára fordul, mint azt az MTA Természettudományi Központja egymilliárd nagyságrendű hiányának keletkezése is tanúsítja. A pályázati pénzek egy része szükségképpen fenntartási költséggé konvertálódik. Írásomban az MTA kutatóintézet-hálózatának az elmúlt öt évben bekövetkezett kritikus költségvetésitámogatás-csökkentésének, valamint a közép-magyarországi régió kutatás-fejlesztési támogatásmegvonásának romboló hatását mutattam ki, s neveztem tudományos ellenforradalomnak.